

	עין משפט נר מצוה
---------------------------------------	---------------------------------

בח א מיי פייט מהל' מעשה קרינות הלי':

פב:

היוצק והבוץ^א. הא דלא חשיז מולק משום דפטור מולק נפקא לן בפרק השוחט והמעלה (נכחים דף קו. וסו) מדכתב אשר ישחט על השוחט הוא חייב ולא על המולק אצל כל הני דהכא נפקא לן צפ' בטרם דזבחים (דף קטו: וסו) מדכתב אשר יעלה מה העלאה

שהיא גמר עבודה וכו' והולכה לא חשיז משום דאפשר לבטלה לשחוט בצד המזבח ולזרוק ומיהו קשיא ליתני נותן שמן ופתילה צמנורה שיש אחריה הדלקה ופטרי' צה זר צפ' צ' דיומא (ד' סד. וסו) מהאי טעמא דיש אחריהן עבודה ומהדלקה גופה לא קשה דלאו עבודה היא כדאמר התם: **הַמוֹלֵחַ** והמניף והמגיש. לא דק דתנופה והגשה קודמת למליחה כדמניא ^ט הניף והגיש קמץ ומלח והקטיר ועוד אמרינן צהקומץ רצה^ט וכי ס"ד שזר קרב אצל המזבח גבי לא מלח והיינו משום שהיתה המליחה אחר התנופה והגשה: ולא

ארבעה ועשרים אלף והיינו דכתיב ²ויעמד פנחס ויפלל ⁶אמר רבי אלעזר ויתפלל לא נאמר אלא ויפלל מלמד כביכול שעשה פלילות עם קונו בקשו מלאכי השרת לדחפו אמר להן הניחו לו קנאי בן קנאי הוא משיב חימה בן משיב חימה הוא ^טהתחילו שבטים מבזין אותו ראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים והרג נשיא שבט מישראל בא הכתוב ויחסו ³פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן א"ל הקב"ה למשה הקדם לו שלום שנאמר ⁴לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום וראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם אמר רב נחמן אמר רב מאי דכתיב ⁵וזורז מתנים או תיש ומלך אלקום עמו ד' מאות ועשרים וארבע בעילות בעל אותו רשע אותו היום והמתין לו פנחס עד שתשש כחו והוא אינו יודע שמלך אלקום עמו במתניתא תנא ששים עד שנעשה כביצה המזורת והיא היתה כערוגה מליאה מים אמר רב כהנא ומושבה בית סאה תני רב יוסף קבר שלה אמה אמר רב ששת לא כובי שמה אלא שוילנאי בת צור שמה ולמה נקרא שמה כובי שכובה באביה ד"א כובי שאמרה לאביה כוס בי עם זה והיינו דאמרי אינשי בין קני לאורבני שוילנאי מאי בעיא בהדי קלפי דקני שוילנאי מאי בעיא גפתה לאמה א"ר יוחנן חמשה שמות יש לו זמרי ובן סלוא ושאול ובן הכנענית ושלומיאל בן צורי שדי זמרי על שנעשה כביצה המזורת בן סלוא על שהסליא עונות של משפחתו שאול על שהשאיל עצמו לדבר עבירה בן הכנענית על שעשה מעשה כנען ומה שמו שלומיאל בן צורי שדי שמו: כהן ששימש בטומאה: בעא מיניה רב אחא בר הונא מרב ששת כהן ששימש בטומאה חייב מיתה בידי שמים או אין חייב מיתה בידי שמים א"ל תניתוה כהן ששימש בטומאה אין אחיו הכהנים מביאין אותו לב"ד אלא פירחי כהונה מוציאין אותו חוץ לעזרה ופוצעין את מוחו בגזרין ואי ס"ד מחייב בידי שמים לישבקיה דליקטול בידי שמים אלא מאי אינו חייב מי איכא מידי דרחמנא פטריה ואנן ניקום וניקטול ליה ולא ^ההתנן מי שלקה ושנה ב"ד מכניסין אותו לכיפה רחמנא פטריה ואנן קטלינן ליה האמר ר' ירמיה אמר ר"ל במלקות של כריתות עסקינן דגברא בר קטלא הוא והא גונב הקסוה האמר ^הרב יהודה בכלי שרת עסקינן ורמיזא ⁶לא יבואו לראות כבלע את הקדש ומתו והא המקלל את הקוסם הא תני רב יוסף יכה קוסם את קוסמו דמיחזי כמברך את השם והא בועל את הכותית הא אקריוה לרב כהנא בחלמיה ואדכריה רב לגמריה איתיביה ^אהיוצק והבולל והפותת המולח המניף המגיש והמסדר את השולחן המטיב את הנרות והקומץ והמקבל דמים בחוץ פטור ואין חייבין עליהן לא

זה: צין קני לאורבני. מקום יחוד: אורבני. ערבה דקה הגדלה צין האגמים אשטוינ"א צלע"ז: מאי צעי. ודאי משום זנות הלכה לשם: צהדי קלפי דקני. קליפות הקנים: שוילנאי מאי צעיא. ודאי משום זנות הלכה שם: גפסה לאמה. הנאיפה אמה כלומר הוניהא שם גפיייתה על אמה שכיון שזינתה קורין אותה זונה בת זונה: הסליא. גרס שזכרו ויספרו * לשון לא תסולה (איוב סח) המסולאים צפו (איכה ד) שהיו מעריכין עמנן צפו זאת זאת משפחתו סלו צניאופים. ל"א גרס לחפש ולדקדק אחר עונם לשון מסכלס צשערו (מיר דף ג.). **מעשה כנען**. זמה כדאמרינן צערצי פסחים (דף קיג:) ה' דברים כזה כנען את צניו ואהבו את הזמה: הא אקריוה לרב **כהנא בחלמיה**. יכרת וגו' אלמא בר כרת הוא: היוצק. שמן על מנחה: והבולל. צשמן: והפוסם. פתים לאחר אפייתה כגון מנחת מחבת ומרששת ומאפה תנור שהן צאות אפסיות: ^טוהמניפה והמגישה. בחקן מערבית דרומית כנגד חודה של קרן כדאמר' בסוטה צפ' צ' (ד' יב:) והמסדר שלחן ^טולחם הפנים: צחוק. אם עשה אחת מאלו צחוק: **פטור**. דלא חייב כרת אלא שוחט דכתיב (ויקרא י) אשר ישחט וגו' ומעלה דכתיב (סו) אשר יעלה עולה וזורק דאתרביז מדם שפק [שסן צפ' ד' (לעיל דף לד:) וכל הני דיש אחריה עבודה אמעיע צפ' בטרם דזבחים (דף קטו:) מה העלאה מיוחדת שהוא גמר עבודה אף כל שהוא גמר עבודה: לא

הגשרפין פרק תשיעי סנהדרין

נשען והולך על מקלו. על העץ לצדו צלי הצדול שלא יהיו מכירים זו צני שצטו שלהרוג הוא צא: **היכן מלינו כו'**. כלומר אתם מפקירים עצמכם אחר צנות מואב אני למה לא לעשה כמותכם וכי שצט שלי גדול משלכם שאהיה פרוש וטהור יותר מכולכם כיון ששמעו כן אמרו הניחו לו ליכנס לקובה שאף הוא רוצה כמותינו: **לרכיו**. תשמיש: **התירו פרושין אם הדבר**. ודאי מותר לעשות כן שהרי פנחס עשה כמותינו כך אמרו העומדים שם כשראו שנכנס: **שהיה לו לפרוש**. מן האשה ושזב אין ניתן להורגו: **לדבר**. לזעוק לאנשי שצטו לסייעו: **שזון צוצרסו וצנקבוסא**. ואלו אותם צבוקים זה צה וידעו שניתן רשות לקנאי לפגוע בו ולא יאמרו שנאה היתה צלצו עליו: **שלא נשמעו**. לפרש זה מזה עד שראו שהרגם צדין: **והגזיה אם המשקוף**. והוציאו נדבקים ולא הוצרך להשפיל הרומם וישמטו: **ואחד שצא מלאך והשחית**. והוטרדו צני שצטו ולא הרגו לפנחס: **פליטות**. ריב: **בן קנאי**. משצט לוי שקינא צמעשה דינה דכתיב (צראשית לד) הכוונה יעשה את אחותנו: **צן משיצ חמה**. אהרן צמעשה דקרח דכתיב כי יאל הקלף¹ וכתיב ויתן את הקטורת²: **אזי אמו**. יתרו דאלעזר אזי פנחס לקח מצנות יתרו דכתיב³ ואלעזר צן אהרן לקח לו מצנות פוטיאל לו לאשה ומפרס צאגדה⁴ פוטיאל זה יתרו שפיטס עגלים לעבודת כוכבים ואמרו צסוטה⁵ פוטיאל זה (צנו של) ⁶יוסף שפטפט ציצרו ומשנינן⁷ אי אצוה דאמיה מיתרו אמיה דאימיה מיוסף אי אצוה דאימיה מיוסף אימיה דאימיה מיתרו דיקא נמי דכתיב פוטיאל ולא פוטאל: **וראויה כפרה זו**. שעשה פנחס: **ספסא מכפרס לעולם**. דכתיב (צמדצר סה)

לצרות כהונת עולם תחת אשר קנא לאלהיו ויכפר: **ד' מאוס וכו'**. זכור צגימטריא הכי הוו: **מתנים**. לשון המתנה: **או טיש**. עד שמשש כחו: **אלקוס עמו**. שכל הקמות שלו: **ופנחס לא היה יודע**. שהקדוש צ"ה ששמו מלך אלקוס עמו שלא היה צריך להמתין שיתשש כחו. וגרסא צעניי שהתיצה הזאת לשון ערבי שכל פתיחת ציבותיהן אל: **ששים**. ואין לדבר רמז צמקרא: **שעעשה**. צלים שלו צביצים מחזרות שהוקלש ונתצלצל שכבת זרע שצתוכו מרוב צעילות: **והיא נפתלאה**. שכבת זרע כערוגה מלאה מים: **מושצה**. מקום מושצה שהיתה רחצה ציותר: **וקצר שלה**. פתיחת רחמה: **שכונה צאציה**. שזיה אליה אל תשמעי אלא לגדול שזהם: **כוס צי עס זה**. שחוט אותם ע"י: **והיינו דאמרי אינשי**. על שם כזבי אומרים דבר

זה: צין קני לאורבני. מקום יחוד: אורבני. ערבה דקה הגדלה צין האגמים אשטוינ"א צלע"ז: מאי צעי. ודאי משום זנות הלכה לשם: צהדי קלפי דקני. קליפות הקנים: שוילנאי מאי צעיא. ודאי משום זנות הלכה שם: גפסה לאמה. הנאיפה אמה כלומר הוניהא שם גפיייתה על אמה שכיון שזינתה קורין אותה זונה בת זונה: הסליא. גרס שזכרו ויספרו * לשון לא תסולה (איוב סח) המסולאים צפו (איכה ד) שהיו מעריכין עמנן צפו זאת זאת משפחתו סלו צניאופים. ל"א גרס לחפש ולדקדק אחר עונם לשון מסכלס צשערו (מיר דף ג.). **מעשה כנען**. זמה כדאמרינן צערצי פסחים (דף קיג:) ה' דברים כזה כנען את צניו ואהבו את הזמה: הא אקריוה לרב **כהנא בחלמיה**. יכרת וגו' אלמא בר כרת הוא: היוצק. שמן על מנחה: והבולל. צשמן: והפוסם. פתים לאחר אפייתה כגון מנחת מחבת ומרששת ומאפה תנור שהן צאות אפסיות: ^טוהמניפה והמגישה. בחקן מערבית דרומית כנגד חודה של קרן כדאמר' בסוטה צפ' צ' (ד' יב:) והמסדר שלחן ^טולחם הפנים: צחוק. אם עשה אחת מאלו צחוק: **פטור**. דלא חייב כרת אלא שוחט דכתיב (ויקרא י) אשר ישחט וגו' ומעלה דכתיב (סו) אשר יעלה עולה וזורק דאתרביז מדם שפק [שסן צפ' ד' (לעיל דף לד:) וכל הני דיש אחריה עבודה אמעיע צפ' בטרם דזבחים (דף קטו:) מה העלאה מיוחדת שהוא גמר עבודה אף כל שהוא גמר עבודה: לא

	מסורת הש"ס
---------------------------------------	-----------------------

(א) לעיל מד., (ב) צ"ב קט: סוטה מג., (ג) לעיל פא: יצמות סד.; (ד) [לעיל פא:]; (ה) זבחים קיב: (ו) [צמדצר יח, (ז) [שסן, (ח) [שמות ו], (ט) [שמור"ר ז ה], (י) [דף מג.], (כ) [רש"ש מח"י]], (ל) [שסן, (מ) והמגיש מנחה. רש"ל, (נ) [ג"ל צלחס], (ס) [נע"י מוס' מנחות ית. ד"ה לא מלחן]; (ע) [דף כ.],

תורה אור השלם

1. וידידי הפתים בפגפפה ארץבה ועשרים אלה: במדבר כה ט

2. ויעמד פינקס ופפל ותצצר הפגפפה:

תהלים קו ל

3. פינקס בן אלקעזר בן אהרן הבחן השיב את חקתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי:

במדבר כה יא
4. לבן אמו הנני נתן לו את פירתי שלום:

במדבר כה יב

5. ודורז מתנים או תיש ופלך אלקים עמו:

משלי ל לא

6. ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו: במדבר ד כ

גליון הש"ס

רש"י ד"ה הסוילא לשון לא תסולה. ע"י פוטיט פ"ז מ"ה דפרה מ"ש צסס הערוך:

לעזי רש"י

אשטויניא [אישטנ"ק]. אנס. ברכה.

מוסף רש"י

פלילות. דין (לעיל חד.). שפיטם אבי אמו כו'. דכתיב ססן און (ג"ל מדין) כומר (דש"בם ב"ב קס:). מי שלקה ושנה. שלקה שמי פעמים על שמי עבירות (לעיל פא:). ב"ד מכניסין אותו לכיפה. אם חזר וטעא צשלישם, דמחוקקן ליה צרשיעא צמרי זימני שלקה (יצמות סד:). היוצק. שמן על המנחה דכתיב (ויקרא צ) ויקט וגו' (זבחים קיב:). והפותת. מנחת מאפה דכתיב פתות אותה פתים (שם). המגיש. מנחה צחוק. והיא טעויה הגשה צפנים בקרן מערבית דרומית כמשפטה (שם). המטיב את הנרות. מדשן את המטרה צבקר (שם).

